

УДК 94:323.269.6(594)«1958»
ББК 63.3(5Інз)62-4

Антон Галушка-Адайкін

Суспільно-політична криза в Республіці Індонезія та повстання PRRI

Головним питанням, що досліджується в статті, є кризова ситуація, що склалась наприкінці 1950-х років в Індонезії, пов'язана із повстанням військових у деяких регіонах держави, перш за все, на Суматрі та Сулавесі. Велика увага в статті також приділяється партійній політичній боротьбі, діям президента країни Сукарно та армійської верхівки на чолі з генералом Насутіоном, а також поступовому зміцненню позицій Комуністичної партії Індонезії та націоналізації іноземних підприємств.

Ключові слова: *Масьюми, Компартія, Насутіон, Нахдатуль Улама, повстання, Сукарно, Суматра, уряд.*

Події, що відбувались протягом другої половини 50-х років ХХ ст. в Індонезії, стали справжнім випробуванням для державності та цілісності цієї країни. Політична нестабільність та зростання сепаратистських тенденцій в регіонах набули загрозливого характеру для індонезійської унітарності. Уряду Індонезії все важче було дотримуватись нейтралітету у зовнішній політиці з огляду на втручання у внутрішні справи країни Сполучених Штатів Америки, що були всерйоз стурбовані посиленням позицій Компартії Індонезії та її зближенням з президентом Сукарно, який шукав можливості втілення у життя своєї ідеї «Керованої демократії».

Серед праць, що присвячені еволюції Республіки Індонезія наприкінці 1950-х років, найбільшої уваги заслуговує праця Даніела Лева¹, який розглянув еволюцію

© Галушка-Адайкін А., 2013

Галушка-Адайкін Антон Романович - кандидат історичних наук, завідувач кафедри «Міжнародна інформація» «Міжнародного слов'янського університету».

країни в контексті впровадження в Індонезії системи «Керованої демократії». Дональд Хіндлі у своїй праці «Комуністична партія Індонезії: 1951-1963» детально висвітлив усі аспекти, пов'язані із генезою комунізму в Індонезії у зазначений період². В дослідженні Хіндлі було розглянуто не лише історичні аспекти розвитку Компартії, але й застосовані соціологічні методи дослідження. Значну увагу було приділено ставленню мусульманської більшості країни до феномену комунізму, реакції етнічних груп та інших спільнот на поширення ідей марксизму в країні. Пендерс та Сундхаузен, останній взагалі вважається одним з найкращих фахівців з військової історії Республіки Індонезія, дослідили життєвий шлях одного з найбільш видатних військових та політичних діячів в історії Індонезії, Абдула Харіса Насутіона³. Одним з найбільш повних досліджень повстання PRRI, Револьюційного Уряду Республіки Індонезія, з огляду на наявність широкого кола джерел, інтерв'ю з учасниками подій, є праця Р. Лейрісси⁴. Як і в ситуації з іншими повстанськими рухами на території Індонезії, а саме повстанням Кахара Музаккара, Унії Загальної Боротьби (Перместа), Даруль Ісламом Картосувірджо, існує багато думок щодо характеру та ролі цих антиурядових повстань. Багато хто не поділяє думки щодо стовідсоткової негативності цих повстань, а деякі навпаки вважають учасників PRRI національними героями, хоча термін «національний» зводиться до меж певного регіону. Джордж та Одрі Кехін у своїй версії подій, пов'язаних із повстанням PRRI, стверджують, що цей антиурядовий виступ був розроблений західними спецслужбами з огляду на поступову еволюцію індонезійського уряду «вліво»⁵.

Метою даної статті є аналіз суспільно-політичного розвитку Республіки Індонезія наприкінці 50-х років ХХ ст., висвітлення політичної ситуації в країні в контексті боротьби центрального уряду проти регіонального сепаратизму.

Президент Індонезії Сукарно (1945-1967 рр.) знаходився у стані пошуку нових ідей для «Керованої демократії». У червні 1957 року він заявив, що йому подобається однопартійна система, як в Радянському Союзі. Пізніше

він наказав створити «Рух за нове життя» («Gerakan Hidup Baru»), що повинен був зміцнити єдність нації. Однак ця ідея закінчилась повним фіаско, а сам рух став об'єктом численних жартів навіть з боку прибічників Сукарно. Президент увесь час заявляв, що західна «рок-н-рольна» культура не відповідає потребам країни, що Індонезії потрібна власна, незапозичена культура.

Командуючий сухопутними військами Індонезії генерал Насутіон (1955-1962 рр.), герой антиколоніальної боротьби, видатний теоретик та практик ведення партизанської війни, видав наказ щодо проведення чисток всередині керівного апарату країни з огляду на величезну корупцію, що стала загрозою для Індонезії. Деякі політичні діячі були схоплені, деяким вдалось втекти. Регіональні військові лідери також почали заарештовувати представників цивільної влади на місцях, обмежуючи діяльність партій. Від цих обмежень найбільше всього постраждала Компартія, штаб-квартиру якої у Джакарті у липні 1957 року було закидано гранатами⁶. Партії намагались припинити дію законів, що ставила військових над цивільною владою, однак вони проіснували ще 6 років, а пізніше, коли військові набули сили, ці закони їм були й не потрібні.

З 10 по 14 вересня прем'єр-міністр Джуанда (1957-1959 рр.) скликав Народні Збори за допомогою яких він сподівався подолати розлад та непорозуміння серед політичної та військової еліти країни⁷. Кабінет почав співпрацювати із регіональними військовими лідерами й навіть фінансово допомагати їм. Однак усі ці заходи не принесли очікуваних результатів, перш за все, тому що не вдалось налагодити співпрацю між президентом Сукарно та віце-президентом Хаттою.

Вибори до місцевих органів управління відбулись у другій половині 1957 року. Комуністична партія отримала підтримку більшості населення, що дуже занепокоїло антикомуністичні політичні та військові кола, які закликали до зміни політичного курсу країни. Насправді перевага Комуністичної партії над іншими партіями полягала у тому, що вона була єдиною партією, яка мала чітку структуру та діючі органи на найнижчому, саме народному, рівні. Ці

органи впроваджували політику «Керованої демократії» Сукарно, проводили земельну реформу, винищували корупціонерів, тим самим популяризуючи комуністичні ідеї серед населення Індонезії. Тільки на Яві Комуністична партія здобула на 37,2 % більше голосів у порівнянні з виборами 1955 року⁸. Такий приріст став можливим завдяки тому, що Національна партія почала втрачати популярність й колишні прихильники тандему Сукарно та Хатти стали схилитись до більш лівих поглядів. Національна партія на Яві отримала більшість на виборах лише в одному районі, після чого лідери партії на Центральній Яві почали вимагати від центру припинити співпрацю із комуністами. На Східній Яві партія Нахдатуль Улама як і раніше знаходилось на першій сходинці, але Комуністична партія програла лише 3% лідерові⁹. На Західній Яві партія Масьюмі отримала більшість голосів, але Національну партію Індонезії на другій позиції змінила Комуністична партія. Такі результати виборів тільки зміцнили думку Сукарно щодо надання більших можливостей комуністам в уряді.

У вересні та жовтні 1957 року військові лідери на Суматрі полковники Сімболон, Сумуал та Любіс провели низку зустрічей для координації спільних дій. Вони виділили три головні мети, що було потрібно досягти у найближчому майбутньому: провести загальні вибори та обрати нового президента, щоб припинити прокомуністичну діяльність Сукарно, змінити військове керівництво (тобто Насутіона та його прибічників), заборонити Комуністичну партію. У той же час в місті Палембанг на Суматрі партія Масьюмі проводить загальноіндонезійську конференцію мусульманських релігійних лідерів, улама, на якій було проголошено, що комунізм – це «харам» («заборонено») для усіх мусульман. Улама також закликали уряд до повної заборони Комуністичної партії. Партія Нахдатуль Улама не направила свою делегацію на цю конференцію, намагаючись врятувати традиційний іслам в межах нового політичного курсу.

Наприкінці листопада 1957 року сталося дві події, що ще більше посилили політичну напругу в країні. На черговому засіданні ООН, що відбулось 29 листопада, країнам-членам

організації знов не вдалось прийняти жодної резолюції, яка б змусила Нідерланди погодитись на переговори стосовно майбутнього Папуа. Сукарно відразу попередив світову спільноту, що у разі подальшого подібного розвитку подій, Індонезія буде змушена піти на надзвичайні кроки, що сколихнуть увесь світ. Інша подія відбулась наступної доби, 30 вересня. Під час візиту Сукарно до школи свого сина у районі Джакарти Чікіні стався замах (перший з низки наступних) на життя президента¹⁰. Група мусульманських фанатиків, які, скоріше за все, були підіслані Любісом, кинула гранати у на-товп, що призвело до загибелі декількох людей, але сам Сукарно залишився неушкодженим. Стало зрозумілим, що досягнення компромісу із заколотниками неможливе.

Невдача ООН щодо прийняття резолюції стосовно Західного Папуа спричинила вибух антинідерландського радикалізму. 3 грудня союзи робочих Комуністичної та Національної партій взяли під свій контроль фабрики та підприємства з нідерландським капіталом¹¹. Ані Джуанда, ані Насутіон вже не контролювали перебіг подій. Першою нідерландською компанією, що стала жертвою членів робітничих союзів була КРМ, компанія з морських перевезень. Однак цей захват мав дуже негативні наслідки для центрального уряду: більшість суден під час захоплення центрального управління компанії знаходилась не в портах, а у рейсах, що дало їм змогу швидко покинути води Індонезії. Таким чином за мить система перевезень між островами була зруйнована. Хатта та лідери Масьюмі жорстко розкритикували необачність та непідготовленість націоналізації закордонного капіталу. Інший стовп британсько-нідерландського капіталу в Індонезії, нафтогазовий комплекс, хоч і не був націоналізований, але був позбавлений можливостей функціонування: 5 грудня Міністерство юстиції Індонезії видало наказ щодо депортації 46 тисяч нідерландських громадян, які знаходились на території Індонезії¹².

13 лютого 1957 року Насутіон взяв під контроль розвиток подій навколо націоналізації підприємств: він наказав підлеглим, щоб саме вони почали керувати на місцях¹³.

Комуністи та члени профспілок не хотіли вступати у конфронтацію із військовими, тому пообіцяли їм повну підтримку та допомогу у справі подальшого функціонування підприємств. Контроль армії над виробництвом став великою перемогою Насутіона та зміцнив його позиції перед регіональними командувачами. Центральний військовий корпус на Яві отримав джерело для самофінансування. Армія отримала підтримку з боку тих, хто виступав за державну власність на підприємства. Прибічники приватної власності у більшості входили до лав Масьюмі та Нахдатуль Улама. Сухопутні війська отримали вищий статус, ніж морські чи повітряні сили.

Однак розвиток подій стався не таким, як очікував Насутіон, перш за все, завдяки його власним помилкам. На керівні посади на підприємствах він призначив старих офіцерів, які не володіли достатніми знаннями та вміннями для подібної роботи. Серед військових почала поширюватись корупція. Тим не менше Насутіон зробив важливий крок, призначивши полковника Ібну Сутово директором нової компанії у галузі нафтовидобутку, що отримала назву *Permina* (*Perusahaan Minyak Nasional*, Національна Нафтова Компанія)¹⁴. Це був перший крок військових на шляху до контролю нафтової індустрії Індонезії.

У грудні 1957 та січні 1958 року хвиля радикалізму заповонила країну. Натсір та його прибічники з Масьюмі були змушені залишити Джакарту внаслідок переслідувань з боку агресивно настроєної молоді. У тому ж січні 1958 року відбулися вибори на Південній Суматрі, що засвідчили перемогу Масьюмі, але ж й тут Комуністична партія посунула Національну партію з другої позиції¹⁵. Лідери Компартії спрямували свою ідеологічну агітацію проти Нідерландів, закликаючи всіх боротися за з'єднання Західного Папуа з Індонезією, що остаточно поклато б край напівколоніальному існуванню країни. Насутіон вирішив взяти усі ці прояви радикалізму під свій контроль. Він заснував Національний Фронт Визволення Західного Папуа, у якому він сподівався налагодити співпрацю військових та цивільних.

Соціалістична партія та Масьюмі закликали до розпуску існуючого уряду та створення нового. Звісно, що Національна партія та партія Нахдатуль Улама були зацікавлені залишити ситуацію без змін. Почали поширюватись чутки про можливість повстання. У той час, як Сукарно вирушив з низкою візитів до інших держав (6 січня-16 лютого), поблизу міста Паданг, що на Суматрі, відбулась зустріч між Сімболоном, Любісом, іншими представниками військової верхівки на Суматрі та опозиційними лідерами: Натсіром та Шафруддіном з боку Масьюмі та Сумітро Джджохадікусумо з боку Соціалістичної партії. Останній між іншим був єдиним яванцем, який примкнув до змовників. Насутіон намагався усіма засобами запобігти повстанню проти існуючої влади, але марно, представники суматранської військової та політичної еліти були впевнені у власній думці, що країна потребувала змін, а ці зміни зможуть стати реальністю тільки зі зміною політичного курсу.

10 лютого 1958 року учасники зустрічі в Падангу надіслали уряду ультиматум із вимогою у п'ятиденний термін створити новий тимчасовий уряд на чолі із Хаттою та султаном Хаменгкубувоно ІХ, що працював би до наступних загальних виборів, а Сукарно повинен був відмовитись від своїх надто широких повноважень та зайняти своє місце у якості президента-символу нації (тобто те, чого намагався Натсір у бутність прем'єр-міністром)¹⁶. Уряд відразу ж відкинув цей ультиматум. У Джакарті почались чистки у військових колах: всіх, хто якимось чином співчував чи був лояльним до заколотників відразу ж звільнювали.

15 лютого 1958 року було проголошено про створення повстанського уряду на Суматрі із центром у місті Букітінгі. Цей уряд отримав назву PRRI (Pemerintah Revolusioner Republik Indonesia, Революційний Уряд Республіки Індонезія). Шафруддін був оголошений головою уряду. Два дні по тому до Революційного Уряду Республіки Індонезія приєднались повстанці з Сулавесі, а саме Permesta (Piragam Perjuangan Semesta Alam, Унія Загальної Боротьби). Революційний Уряд Республіки Індонезія секретно отримав гарантії підтримки з боку

США, що були вкрай занепокоєні посиленням позицій комуністів в Індонезії. Однак багато чого відбувалось поза їхнім планом: командуючий військами Південної Суматри не приєднався до повстанців, напевно, з огляду на географічну близькість Яви та великої кількості яванців, що мешкали та працювали на Південній Суматрі, більшість з яких входили до робітничих спілок Комуністичної партії. Повстанський уряд не отримав підтримки ні на Північній Суматрі, ні на Калімантані. Повстанці на Західній Яві, в регіоні Ачех чи на Південному Сулавесі віддавали перевагу власним засобам ведення боротьби проти Джакарти, та й взагалі, в основі усіх цих рухів було закладено зовсім різне ідеологічне підґрунтя. Нафтові гіганти Caltex, Stanvac, Shell, отримавши гарантії безпеки з боку джакартського уряду, продовжували сплачувати величезні податки Джакарті, позбавивши тим самим повстанців таких необхідних коштів. Таким чином, повстання розгорталося у двох географічно далеких один від іншого центрах: Західна Суматра та Північне Сулавесі.

16 лютого Сукарно повернувся до Індонезії. Наразі невідомо, як він під час відрядження відреагував на події, що відбувались у країні, але, напевно, він був настільки впевненим у власних силах, що не перервав закордонні візити та чисельні переговори. Натомість, першим його кроком після повернення був заклик до найскорішого придушення антиурядових повстанців. Джуанда, Насутіон, Національна партія та Комуністична партія одностайно підтримали президента. Члени ж Масьюмі та Соціалістичної партії у Джакарті, Хатта та султан Хаменгкубувоно IX пропонували переговорний шлях для вирішення конфліктної ситуації. Султан Джокджакарти Хаменгкубувоно IX у зв'язку з цією ситуацією відмовився від міністерського портфеля. Ця відмова коштувала йому відлучення від політичного життя країни до жовтня 1965 року. В середині Масьюмі стався розкол: угруповання Сукімана намагалося вилучити з лав партії Натсіра, Шафруддіна та Бурхануддіна, проти чого були прихильники останніх¹⁷. Натсір офіційно залишався ще рік головою партії після початку повстання.

Військові на чолі з Насутіоном сприйняли це повстання не тільки як загрозу державному суверенітету, але й як загрозу власним позиціям та амбіціям. Вже наприкінці лютого 1958 року повітряні частини Індонезії завдали ударів по стратегічних місцях біля Падангу, Букітінггі та Манадо¹⁸. На початку березня 1958 року розпочалася сухопутна операція: частини дивізій Сілівангі та Діпонегоро на чолі з полковником Ахмадом Яні висадились на Північній Суматрі.

США відразу ж відреагували на ескалацію конфлікту, що був на межі громадянської війни: крім того, що Штатами було відвантажено достатню кількість зброї повстанцям, Білий Дім запросив дозволу на розташування десантної дивізії буцімто для захисту американських громадян та американських інвестицій в Індонезії¹⁹. Уряд Індонезії відкинув цю пропозицію та посилив захист нафтових свердловин, що належали американському підприємству Caltex, щоб уникнути навіть мінімальної можливості вторгнення американських військ під гаслом захисту власних громадян.

17 березня повстанців було вибито з Медану, головного міста північної Суматри²⁰. Місяць потому урядовими військами, не зустрівши більш менш серйозного опору, від повстанців був звільнений Паданг. І вже 5 травня була відновлена урядова влада у Букітінггі²¹. Таким чином повстанцям нічого не залишалось, як відійти до лісів та гірських районів та розпочати партизанську війну.

Після встановлення порядку у головних містах на Суматрі джакартський уряд розгорнув більш масштабні бойові дії проти повстанців на Північному Сулавесі, де бойові дії, порівняно із Суматрою, відбувались більш складно для регулярної індонезійської армії. Головною ударною силою урядових військ була дивізія Бравіджая зі Східної Яви. Горонтало було визволено у середині травня, а Манадо лише під кінець травня. Й на Сулавесі повстанці були змушені вести свій опір у формі партизанської війни. Остаточо повстанський рух був придушений лише через три роки.

Повстання PRRI серйозно вплинуло на зовнішньополітичний курс країни. Підтримка Сполученими

Штатами повстанців в Індонезії вкрай погіршила відносини між двома країнами. Ще 18 травня над Амбоном, Молукські острови, під час атаки на урядові позиції був збитий бомбардувальник В-26 з американським пілотом на борту²². Керівники Державного департаменту США та військові швидко зрозуміли, що підтримують програшну кампанію. Щоб якось відновити свій імідж в очах індонезійців, держсекретар США Дж.Ф. Даллес розкритикував допомогу з боку «деяких» представників американської військово-політичної еліти заколотникам в Індонезії²³. Однак ця «критика» не дала жодного позитивного для США результату: Сукарно та інші індонезійські політики з великою недовірою почали відноситись до стовпа та лідера «західного блоку» у Холодній війні. В країні склалась така ситуація, про яку комуністи Індонезії до цього могли тільки мріяти.

Нейтральний зовнішньополітичний курс, який намагався впровадити Сукарно, ставав все більш важким, все більше і більше ворогів легітимного уряду з'являлось на політичній мапі світу. Малайзія, що отримала незалежність у 1957 році, Сінгапур, Філіппіни, Тайвань, Південна Корея не тільки висловили свою підтримку повстанцям з Революційного Уряду Республіки Індонезія, а й надали допомогу зброєю та грошима. У серпні 1958 року, коли в Індонезії був заборонений Гоміндан, війська одразу ж захопили підприємства та фабрики, пов'язані із тайванськими інвестиціями²⁴.

Повстання Революційного Уряду Республіки Індонезія ще більш зміцнило позиції Насутіона: вперше після Судірмана, командуючого індонезійською армією під час антиколоніальної війни, ним було отримано звання генерал-лейтенанта. Офіцерів, що якимось чином були причетні до повстанців негайно ж відстороняли від військової служби. Більшість з цих звільнених офіцерів походила ззовні Яви, що призвело до того, що на початку 60-х років загальна кількість офіцерів яванського походження становила від 60% до 80% в залежності від часу²⁵.

Наразі члени партії Масьюмі відчували на собі те, що відчували комуністи після мадіунських подій у 1948 році, а саме ставлення до себе як до зрадників батьківщини, зрадників

унітарності та цілісності країни. Повстання Револьюційного Уряду Республіки Індонезія призвело до остаточного оформлення Яви як незаперечного політичного центру країни.

Військові також зрозуміли, що від цього моменту реальна влада знаходиться саме в їхніх руках. Можливість виникнення нових повстань значно зменшилась після розташування яванських дивізій Сілівангі, Діпонегоро та Бравіджайя в регіонах. Однак, слід зазначити, що вище офіцерство на місцях все ще не контролювалось центром.

Швидке посилення позицій військової верхівки звісно не могло подобатись Сукарно. Позбавившись від свої старих конкурентів таких, як Натсір та Хатта, батько індонезійської революції отримав нових конкурентів у боротьбі за важелі керування в країні. Комуністична партія, що ще все ж таки не відіграла провідної ролі в житті країни, намагалась як можна ближче співпрацювати із Сукарно, який позитивно ставився до можливого союзу з комуністами, з огляду на власну недовіру до інших, крім нього, лідерів Національної партії Індонезії: Алі Састроаміджджо та Харді.

Головним висновком, який можна зробити стосовно перебігу подій в Індонезії наприкінці 50-х років ХХ ст., є те, що незважаючи на значні помилки як в зовнішній, так й у внутрішній політиці, на загрозу з боку сепаратистів-військових, Сукарно зміг втримати владу в своїх руках, однак його влада не була стовідсотковою, він був змушений її ділити з армією, могутність якої ставали дедалі все більш відчутною. Повстання військових на Суматрі та Сулавесі вплинули й на розподіл сил на політичній арені країни: старі партії, що раніше користувались підтримкою суспільства, втратили свій позитивний імідж та підтримку серед населення, опинившись втягнутими у відносини із повстанцями.

Примітки:

¹ Lev D. The Transition to Guided Democracy: Indonesian Politics 1957-1959. – Ithaca: Cornell Modern Indonesia Project, 1966. – 320 p.

² Hindley D. The Communist Party of Indonesia, 1951-1963. – Los Angeles: University of California Press, 1966. – 398 p.

³ Penders C., U. Sundhaussen. Abdul Haris Nasution: a Political Biography. – New York: University of Queensland Press, 1985. – 295 p.

⁴ Leirissa R. PRRI-PERMESTA, Strategi Membangun Indonesia Tanpa Komunis. – Jakarta: Pustaka Utama Grafiti, 1997. – 318 h.

⁵ Kahin A., G. McT. Kahin. Subversion as Foreign Policy: the Secret Eisenhower and Dulles debacle in Indonesia. – New York: New Press, 1995. – 318 p.

⁶ Hindley D. Вказ. праця. – Р. 187.

⁷ Awaloedin D. Pahlawan Nasional Ir. H. Djuanda; Negarawan, Administrator, dan Teknokrat Utama. – Jakarta: Kompas, 2001. – Н. 212.

⁸ Lev D. Вказ. праця. – Р. 101.

⁹ Lev D. Вказ. праця. – Р. 102.

¹⁰ Adams C. Sukarno: an Autobiography as Told to Cindy Adams. – New York: Bobbs Merrill, 1997. – Р. 198.

¹¹ Anwar R.H. Soekarno, Tentara, PKI. – Jakarta: Yayasan Bogor Indonesia, 2007. – Н. 166.

¹² Marsono. Sejarah Pemerintahan Dalam Negeri. – Jakarta: Eka Jaya, 2005. – Н. 209.

¹³ Penders C., U. Sundhaussen. Вказ. праця. – Р. 95.

¹⁴ Penders C., U. Sundhaussen. Вказ. праця. – Р. 96.

¹⁵ Suswanta. Keberanian Untuk Takut: Tiga Tokoh Masyumi Dalam Drama PRRI. – Yogyakarta: Avyrouz, 1992. – Н. 24.

¹⁶ Leirissa R. Вказ. праця. – Н. 88.

¹⁷ Suswanta. Вказ. праця. – Н. 58.

¹⁸ Salim M. Sejarah Operasi-operasi Gabungan Terhadap PRRI-PERMESTA. – Jakarta: Mabes ABRI Pusat Sejarah dan Tradisi ABRI, 1995. – Н. 45.

¹⁹ Kahin A., G. McT. Kahin. Вказ. праця. – Р. 164.

²⁰ Salim M. Вказ. праця. – Н. 57.

²¹ Kahin A. Dari Pemberontakan Ke Integrasi Sumatera Barat dan Politik Indonesia: 1926-1998. – Jakarta: Yayasan Obor Indonesia, 2005. – Н. 169.

²² Kahin A., G. McT. Kahin. Вказ. праця. – Р. 203.

²³ Kahin A., G. McT. Kahin. Вказ. праця. – Р. 205.

²⁴ Anwar R.H. Вказ. праця. – Н. 181.

²⁵ Anwar R.H. Вказ. праця. – Н. 183.

Anton Galushka-Adaykin

**Social and political crisis
in the Republic of Indonesia and PRRI rebellion**

The main issue that is discussed in this article is the crisis situation at the end of the 1950s in Indonesia, associated with the revolt of the military forces in several regions of the country, mainly in Sumatra and Sulawesi. A big attention in this article is also paid to the party's political struggle, to the actions of the President Sukarno and top army staff led by General Nasution, as well as to the gradual strengthening of the position of the Communist Party of Indonesia and the nationalization of foreign enterprises.

Keywords: Masyumi, Communist Party, Nasution, Nahdatul Ulama, rebellion, Sukarno, Sumatra, government.

Надійшла до редколегії 12.03.2013 р.